

BOŻENA KEFF

Dom pracy twórczej

BOŻENA KEFF

NIE JEST GOTOWY

Dom pracy twórczej

Tego popołudnia
wychodząc z domu do ogrodu
poczułam: widok tej przestrzeni
napina i szarpie mój nerw błędny
jak nylonową żyłkę. Obraz przylega do rzeczy. I nie jest
inaczej. Z kuchni polowej
stojącej przy domu
wzięłam
kawalek chleba. Kucharka, nie przerywając czytania gazety,
nalala w mój kubek herbaty
i jakby wyrównała tą strużką
mój płytki, zmięty oddech. Zza domu dochodził łomot
rzucanych na ziemię
skrzyń z jedzeniem, padały paczki
papierów, banknotów, odzieży. Wyżwirowaną drogą
schodziłam ze wzgórza w dolinę ogrodu
idąc równolegle
z czerwonym stygnącym słońcem. Na dole
w sadzawce
wypełnionej napiętym, ciemnym kwadratem wody,
bez szmeru brodziła para. Kobieta i mężczyzna koło

sześćdziesiątki.

Nad nimi

słonawy opar budowli
wzniesionej
przez jeden
z ataków czasu. Pogryzając chleb
zeszłam na skarpę ogrodu. Na asfaltowej ścieżce
mój znajomy rysował portret
swojej nogi w wysokim skórzanym bucie
i przytulone do niej
dziecko. Odłożył kredę i spojrzał na mnie
z uśmiechem, który poruszył mnie
i ogrodził. Stromymi schodami
zbiegłam
w najgęstsze zarośla, na sam dół
gdzie zsypują śmieci. Od domu, górą,
szedł głos śpiewaczki: bijące fale energii
cofając się leciutko, jak wdech, wybiegały,
prowadziły, wiodły. Za ostatnimi krzewami, pod murem
odsłoniłam
rozwaloną altankę: na podłodze
dwa złączone ciała
pracowały

spazmatycznie, głęboko,
tężącym ruchem, którego rozlewiskiem
były włosy, ramiona, plecy. Sami, skupieni tam,
wewnątrz, gdzie te drobne już, jakby niecielesne skurcze
wysświetlają to właśnie miejsce
rozdęte
do zatchnięcia, do implozji. Rozsunęli się,
a ja puściłam gałęzie
i wracając
przez ciemny ogród
trzymałam palec na tętnicy szyi
licząc uderzenia
które dzieliły ten śpiew,
rozciągnięty teraz
jak nie kończąca się prosta. Trwający
po tym uderzeniu w bębenek
które go skończyło. Pies kucharki
stanął na wysypisku
i zadarł mordę. Przestałam liczyć
i też spojrzałam w górę:
nad nami
potężne, gwiaździste, czarne niebo. Patrzyliśmy
w Czas
wobec którego
mogło nas już albo jeszcze nie być. Jesteśmy
i wracaliśmy razem: łeb psa
przy moim kolanie, moje kolano
tuż przy jego łbie.

luty 1981

Ten utwór jest udostępniony na licencji Licencja Wolnej Sztuki 1.3.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/keff-dom-pracy-tworczej>

Tekst opracowany na podstawie: Bożena Keff, Nie jest gotowy, OPEN Wydawnictwo Naukowe i Literackie, Warszawa 2000.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez fundację Nowoczesna Polska z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów autora. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Kopec, Jan Szejko, Paulina Choromańska, Paweł Koziol.

Okładka na podstawie: dion.gillard@Flickr, CC BY 2.0

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Dołącz do Towarzystwa Przyjaciół Wolnych Lektur i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: szczegóły na stronie Fundacji.